

A torzó éneke

Végtagok nélküli nyomorék
— e fantomfájdalomban
miért is érzem egyre még
hogy lábam és karom van

s ha érzem egyre még miért
hogy fájnak üszkösen égnek...?
e csonkaság mért mimeli
kínját a teljességnek?!

az elmetszett achillesz-in
helyén lidérccláng világol
s villámló kinnal van teli
a torz üres kabátujj

miféle kéz volt hát a kéz
s milyen láb mit lemetszett
az Irgalmatlan Fényű Kés
— vak végzete e testnek —

hogy csak a romlandó halan-
dó fizikai testvég
hullt porba
a boldogtalan
szellemtest itt remeg még

itt lobog itt fáj itt sikolt
az üszkös éjszakába
makacsul magyarul bár tilos
s bár tudja hogy hiába

(1986)

KISS ANNA

A köd

Kanál
orvossággal
a kis kopasz doktor,
selyem bugyrokkaal lassan
távolodó tükör, Lenor néném
szoknyáján fél arasszal
túlérő kombinéja, Szent Virgil
kantusán a golyónyom...!

Csak ő tudja, mibe keveredett,
hogy mégse kéne
Pelbártnak lehülyéznie!,
mióta piedesztál a Zsofa néném
szoknyájától való függetlensége
vagy Rozálkától?!, ki nálam
kereste az idillt, ha préselt
szirmokra vágyott, székre állt és
kiszolgálta magát.

Az albumok forgatásával múltak
kiskorúnak esői, falevéllal
sodródó évszakok, hóolvadások
ibolyás szigetére költözése albumokkal,
Rembrandt tije nyomán támadt
világgal, s a két nagy kavics-tojással,
lapjaikat lefogni, hogy a szél ne
pörgesse, mint a kék papírforgót,
a felhők tudtára adott felség-
jelet. De jódozott
térdeit látván a Vikoloknál
mindenható nagyménik családi
tanácsot hívtak egybe,
múlatni az időt, mi amúgy is
telt-múlt, mint a mesében,
hol a szőnyegrojtokra nem vigyáznak,
az oroszlán-körmös lábú kád
hosszú vacsorák színhelye,
birslekvárok folynak le a kenyérről,
hol beszáll egy falevél,
nyári lepkék tömegben a falon,
mint a Kapolyi-gyűjteményben.

Rozálka

nem szivlelte a szerelmeimet,
és piacon talált egy igazit
a zacskó babja mellé,
bizonyos Kabát urat, ki létrán
járt-kelt a festékes papírcsákó alatt.
Akkoriban lett bizalmasa a kandúr,
e kétes egzisztencia, csíkos negligében
olykor iskolába kísérte,
Lenor néném
javasolta, hogy írassuk be,
úgyis ott ül az ablakban!,
de inkább
hősi halált halt az új idők
kerekei alatt.

Új időkink

sajnos nem múlnak el,
újabb idők jönnek, mintha egy
világméretű roncs

küzdené fel magát már mióta
a hídon és mögötte is
motorház-délibáb!,
Samáel fája zajjal kidől,
gyümölcsös vak ágai még
felsértik az eget, lila zápor,
mély hangra vált a szál,
és a szövőszék csapjai bedagadnak
puszta falak közt, üres
orsók a fémkosárban.
Nikodémus
az olajozó kannát
egyszerűen
ottfelejtí a légben:
— Ószeresnek
bagóért régi jó
diófabútor s minden . . .!

Jóanyád
vagyoní dobált el így,
a Vikoloknál
ez járja!

Meg a Dári beteg vér!

Ezek a
fölsleges tettek!:

Valaki menekíti a falról
a családí fényképeket!

Lenóra!

Aztán te!

Most Rozálka! —

Egy utolsót
nyekken az ajtó és nagy
olajfolt, hol a sarkak
egymás fölött forognak.
Papírcsákó fejemen, Virgil
guggolva el az ablak előtt,
rémlík, hogy anyánk minden évben
öt küldte a falakra!,
a sárga meszelés még a templom
oldalától is elkergeti, ha
Sóvágó tisztelendő fel nem bukkan
néhány takaróval. Szent László
bádogtornya körül a dolgok
ilyetén történnek, a templom-
padokon alvók álmaiban szitkok.

lövések és futás, még
befúj rájuk a köd, s az átlőtt
kantusban Virgil
melléjük húzódik.

Ha apánk most élne,
a kupleráj kék ajtóüvegén át
ezt látná, és lehet, hogy
társaságot alapítana e
nagyon is régi ügyben, zálogot
vetvén a házra, még a
szívére is, mi csak
negyedszerre volt képes
megrepedni.

Csődjeit míg
anyánk tartotta számon,
a családi legendákkal a kurvák
parfómje sajátos
viszonyba lépett, minden
átérezett mindenben,
a páros galamb szisztémák
csődje, és az elvont
félvilági hajlam, Vikolok,
Dáriak, tűz s a víz, mi
bennem rombolja egymást,
kit Samáel jelölt meg,
hogy a szép
magától van, a semmit
érő az élet nyűge!

Nincs tudás
egyéb.

Sublót fiókok,
nagy tükrök holtterében
lapuló herkentyűid ezután az
ószerezest boldogítják,
Nikodémus.